

Het fenomeen Godard van Reede

Het fenomeen Godard van Reede. Dat mag overdreven klinken, maar het is het niet. In 1939 won hij zijn eerste nationale titel (jeugd) en in 1982 won hij voorlopig zijn laatste nationale titel (senioren). De conclusie hiervan is, dat hij zijn totaal aantal nationale titels heeft verdeeld over 6 decennia! Dat is een absoluut record voor Nederland en waarschijnlijk ook voor Europa. Op één uitzondering na behaalde hij al zijn overwinningen met een lichtgewicht tas waarin maximaal 8 stokken zaten. Op zijn zestigste jaar werd het tijd om deze wonderbaarlijke golfer eens te vragen naar het hoe en waarom.

We moeten terug naar het begin van 1935 om de golf-carrière van Godard van Reede op te pakken. Hij was net verhuisd van Amsterdam, waar zijn vader marine-commandant was, naar Hilversum. Bij gebrek aan vriendjes in de beginperiode in Hilversum zocht hij vaak zijn heil als caddie van zijn vader op de Hilversumse. Van het een kwam het ander. Al in 1939 werd hij nationaal jeugdkampioen op de Amsterdamse Golfclub. Hij had handicap-9 in die dagen en scoorde 80-78.

Het is moeilijk te zeggen hoeveel titels van Reede heeft gewonnen. In de oorlog namelijk waren de kampioenschappen niet officieel, maar heetten 'nationale wedstrijden voor amateurs (of jeugd)'. Ze waren wel uitgeschreven door het Nederlandsch Golf Comité. Godard won er 5: de nationale wedstrijd voor jeugd in '41, '42 en '43 en de nationale wedstrijd voor amateurs in '43 en '44. Omdat echter alle cracks aan die wedstrijden deelnamen, is het niet overdreven om 40 jaar na dato deze overwinningen als titel te waarden.

In 1943 kreeg Godard scratch, oftewel handicap-0. In de oorlog werd doorgespeeld, zo goed en zo kwaad als dat ging. Hij herinnert zich dat hij op de fiets naar de wedstrijden ging. Was er bijvoorbeeld een jeugdkampioenschap in Amsterdam, dan vertrok hij met de tas over het stuur vanuit Hilversum. Na 36 holes fietste hij dan weer terug, meestal met de gewonnen beker omgekeerd op de driver 'verpakt'. In de oorlog waren er speciaal aan de omstandigheden aangepaste prijzen. Zo won Godard in een Golfweek een kruik Bols, twee pond stroop, drie stukken zeep en later op de Twentsche was hij heel blij met een lap stof voor een corduroy broek. In 1945 werd met golf volledig gestopt.

Twaalf jaar gestopt

Godard van Reede was als 'broekje' vanuit het niets in de kleine en exclusieve club van topspelers terecht gekomen. Deze al jaren gevestigde spelers werden

keer op keer door Godard verslagen. Zij waren daar allerminst over te spreken en ze hebben er dan ook alles aan gedaan om hem zo lang mogelijk voor het nationale team te passeren. Op een gegeven moment werd het vanzelf te pijnlijk om hem nog langer buiten spel te zetten. In 1948 won hij het Amateurlkampioenschap en het Jeugdkampioenschap (toen nog tot 26 jaar) en was hij, na een al lange successenreeks, zonder twijfel de beste amateurgolfer van ons land.

Tot dan toe was van Reede stapelgek van golf geweest. Al zijn vrije tijd had hij er maar al te graag voor opgeofferd. Misschien ook omdat hij veel gewonnen had en de honger naar succes gestild was, was voor hem van de ene dag op de andere de lol eraf. Hij was verzadigd en golf maakte plaats voor andere interesses. Godard:

'Ik ging opeens naar meisjes kijken en ook drong het toe me door dat ik eens aan een carrière moest gaan denken. Ik trouwde in 1950. M'n ouders hadden tot dan toe alles voor me betaald, m'n golf, het huis en het huwelijk. Het meubilair en de wasmachine moest ik zelf opbrengen en dat betekende dat ik serieus moest gaan werken. Mede onder invloed van mijn schoonvader ben ik toen met golf gestopt. Deze begreep niets van golf. Hij zei: 'Dat je met een vrachtboot naar een ander werelddeel gaat, daar kan ik inkomen. Dat heeft een doel, een bestemming. Maar een klein balletje in een gaatje slaan, daar zie ik niks in.' Omdat het huwelijk iets is, waarvoor je andere dingen kunt opgeven, heb ik dat toen maar gedaan.

Van 1950 tot 1962 heeft hij geen stok meer aangeraakt. (In de inleiding schreven we dat hij 6 decennia lang kampioenschappen heeft gewonnen: het zijn er dus eigenlijk 5.) Hij werd journalist bij het Algemeen Handelsblad, was 10 jaar redakteur van het Maandblad 'The Netherlands - Industrial and Commercial',

werkte een blauwe maandag bij Elsevier en redigeerde het blad voor de Nederlandse Confectie-industrie. Godard: *'Een van m'n nieuwe sporten was solliciteren. In die laatste baan ontpopte ik mij meer als organisator dan als journalist. Ik moest te hard werken en solliciteerde bij*

de Bank of America. Ik had van iedereen de kortste brief geschreven en omdat het ging om iemand die efficiënt moest zijn, werd ik gekozen. Ik werd er in '63 'traveler cheques representative' en heb vele jaren de Benelux, Zwitserland en later Scandinavië onder mijn hoede gehad; thans beheer ik de 'supply office' in Vlaardingse. Dat meer en meer mijn organisatorische talenten naar boven kwamen, is ook op mijn golf te verhalen. Ik zie de dingen voor me, ik kan anticiperen.'

Ook al golfde hij al die jaren niet meer, hij had zich wel gespecialiseerd in een ander boeiend tijdverdrijf: biljarten. Hij werkte zich op naar een moyenne van 4. Godard: 'Dat vond ik ook heel leuk om te doen. Net als golf is het een individueel spel waarbij je je telkens kunt verbeteren. Ik was lid van een club en speelde zo hier en daar m'n wedstrijdje, meestal in de Karseboom aan de Groest in Hilversum. Nee, het heeft m'n golf niet geholpen. Biljarten vind ik moeilijker dan golf. Je staat er heel anders voor.'

Van hickory naar Ping

Om gezondheidsredenen begon hij in '63 weer met golf. Ook hadden twee collega's van de Bank of America hem aangespoord de draad weer op te nemen. Woonachtig in de rust van Blaricum kon hij niet terecht op de Hilversumse. Hij koos voor de Hattemse en vond daar al gauw het plezier en het oude niveau te-

rug. Het jaar daarop won hij met Lout Mangelaar Meertens alweer de Amsterdam Cup.

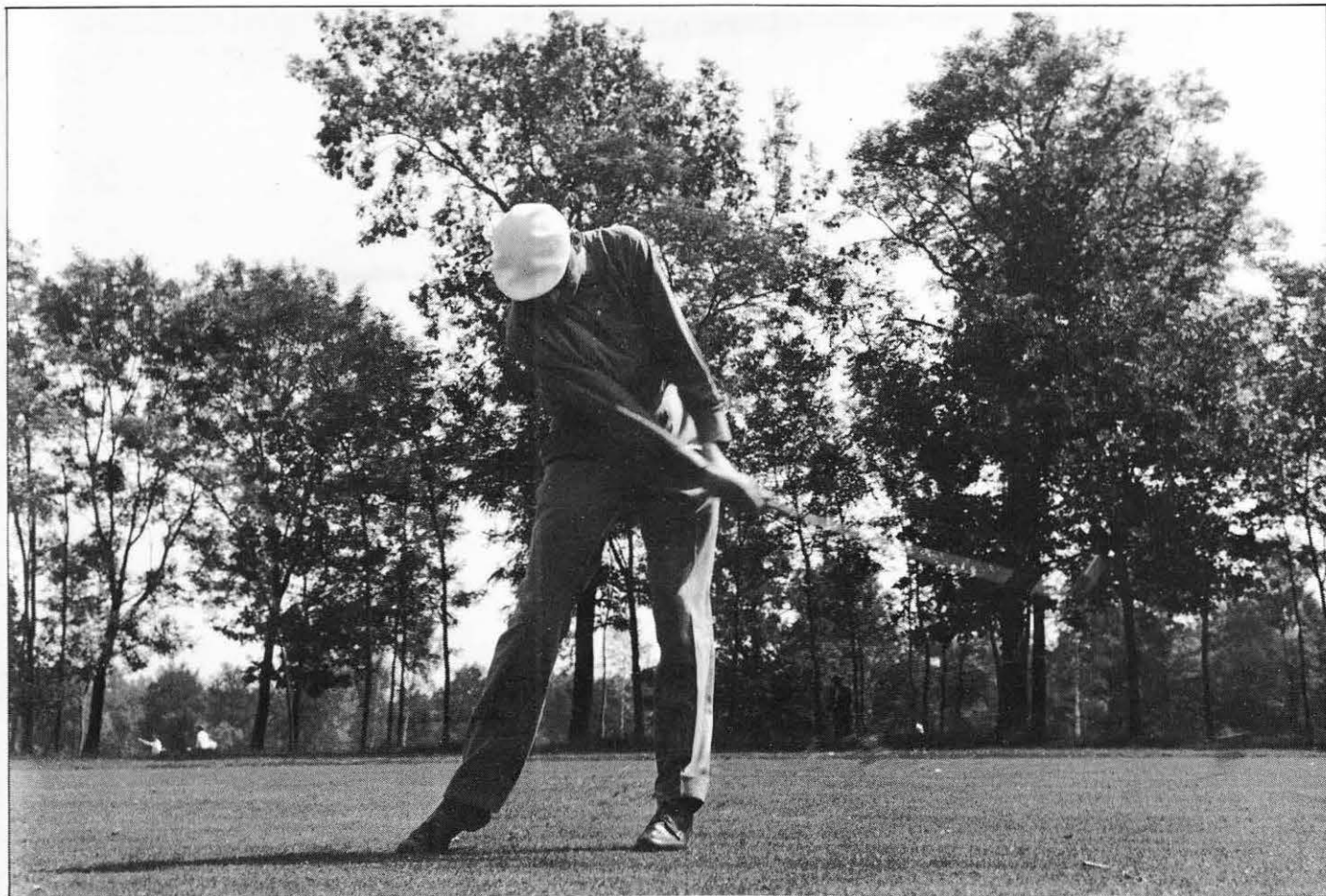
In 1967 deed zich iets unieks voor in de Nederlandse golfwereld. Frans Wiegers, kunstschilder en topgolfer van de Amsterdamse, haalde Van Reede weg bij de Hattemse. Het scratchteam van Amsterdam was landskampioen geworden en had na vertrek van enkele spelers versterking nodig om de titel te prolongeren. Van Reede zwichtte en daarmee was de eerste en tot dusver enige transfer van een amateurgolfer een feit. Met Van Reede in de gelederen werd Amsterdam in '67 en '68 opnieuw landskampioen en vertegenwoordigde het ons land in de Europa Cup in Cannes.

door Jan Ebbinge

Zonder in kampioenschappen nadrukkelijk op te vallen, kon Godard in de jaren daarna zijn partijtjes weer meeblazen. Een gunstige ommekeer kwam er in 1973, toen hij verrijkt werd met een nalatenschap. Tot dan toe had hij gespeeld met een setje hickory shafted stokken, waarvan de ijzeren koppen verroest waren (waarover verderop meer). Door vrienden omgepraat reed hij met het erfenisje naar het PGCA-magazijn in Rijen om een nieuwe set uit te zoeken. Godard: 'Ik heb daar geslagen met stokken van alle denkbare sets. Op de prijs heb ik niet gelet. Wat uiteindelijk overbleef was een set

Ping-stokken en een set damesstokken. Ik heb namelijk lichte stokken nodig. Het werd uiteindelijk Ping. Toen het op betalen aankwam bleken dat ook de duurste te zijn.'

Met de nieuwe stokken was Van Reede niet meer te stuiten. Op 51-jarige leeftijd was hij in 1973 goed voor achtereenvolgens een 3e plaats in de Aanmoedigingen-serie (waarvan hij één wedstrijd won, in een storm op de Kennemer), 5e in het Nationaal Strokeplay, 2e in het Nationaal Matchplay, een baanrecord van 66 op de Amsterdamse, en als klap op de vuurpijl, winnaar van het Internationaal Amateur. In de interland tegen België versloeg hij twee keer de Belgische dubbel-kampioen Yves Mahaim. In het Internationaal Kampioenschap op de Kennemer versloeg hij eerst twee Britten en daarna enkele Nederlandse cracks (Tienen, Streutgers, Hoving) van wie hij de vader had kunnen zijn. Zijn overwinningen waren gemiddeld 4 en 3. Met de benadering van een dagiesgolfer en het uiterlijk van een anti-held begint iedere golfer die hem niet kent, vol goede moed aan zijn rondje tegen Van Reede. Na 14, 15 of 16 holes weten ze beter en lopen ze met gebogen hoofd diep vernederd naar het clubhuis. Favoriet Piet Hein Streutgers was er zo één. Diens supporters op de Kennemer wisten er al evenmin raad mee. Verslagen en stil liepen ze het eind naar het clubhuis terug. Triomfator Van Reede weet met zulke momenten altijd

wel raad en brak het ijs met opmerkingen als: 'Héérlijk hè, zo'n dagje buiten', of 'Het lag echt niet aan de stokken, hoor!' Uit bewondering en uit vriendschap heeft Piet Hein hem later als getuige voor zijn huwelijk gevraagd.

Gevoel voor afstand

'Van Reede, golfer van het jaar' luidde de kop boven ons verslag in dit blad en dat was tevens de aanleiding om met ingang van 1974 het nationale puntenklassement in GOLF te beginnen. In dat puntenklassement heeft Godard slechts gefigureerd. Hoewel hij in 1978 nog één keer de finale van het Nationaal Matchplay bereikte, verloor hij gaandeweg de aansluiting met de nationale top. Hij legt uit waarom: 'De concurrentie werd groter en ik werd een dagje ouder. Bovendien kwam er een nationaal handicapsysteem voor de categorie-1 spelers en dat heb ik niet nagevolgd. Ik heb nooit kaarten ingestuurd bij de NGF met de bedoeling mijn handicap-3 te behouden. Denk niet dat ik kritiek heb op dat systeem. Ik vind het juist goed dat daardoor de deelneming aan de nationale wedstrijden is beperkt en dat de scores niet meer zo hoog oplopen. In '78 kwam ik nog een keer in de finale en vanaf dat jaar ben ik onafgebroken nationaal seniorenkampioen. Op de Amsterdamse speel ik nu van 4. Clubkampioenschappen en zo speel ik niet meer, want 36 holes op een dag is te veel voor me geworden. Nu hebben anderen een kans en het gekke is dat er nu ook veel meer deelnemers zijn. Dit jaar ben ik voor de derde keer voorzitter van de wedstrijdcommissie. Landelijk speel ik alleen nog het Senioren Kampioenschap, soms de Mixed Foursomes en de Wedstrijd van de Waarheid tegen het jeugdteam.'

Over het Senioren Kampioenschap zegt hij: 'We spelen nu 36 holes strokeplay verdeeld over twee dagen en dat is precies goed. Je moet niet vergeten dat wij senioren het niet zo serieus meer nemen. Wat ons wel bevreemdt, is dat er bij de senioren helemaal geen opvolging is. Ik ben 60, Joan Dudok van Heel is 57 of 58 en dan komt er jaren niemand. Ik geloof dat Jaap van Neck, die net 41 is geworden, de eerstvolgende senior (vanaf 55) wordt.'

Behalve zijn successen op alle leeftijden heeft hij ook furor gemaakt met zijn tas met 8 en soms zelfs 4 of 5 stokken. We vroegen hem wat door de jaren heen de samenstelling van zijn tas is geweest en waarom. Godard: 'Ik ben begonnen met een tas met 8 stokken. Daarin zat een driver, brassie, spoon, ijzer, mashie, mashie niblick, niblick en een putter. Er waren in die dagen enorm veel mogelijkheden om het stokken-arsenaal uit te breiden. Er was immers geen maximum van 14 stokken. Je had toen Francis Francis, een amateur van de Bahama's

die in Zwitserland woonde en die met een tas met 36 stokken bijna alles in Europa won. Mede door zijn resultaten is toen aan het gebruik van een onbeperkt aantal stokken paal en perk gesteld en is de 14 stokken regel ingevoerd. Dat was vlak voor de oorlog.

'Toen ik in '63 weer begon, heb ik datzelfde setje weer tevoorschijn gehaald. Het waren hickory shafted stokken en de koppen van de ijzers waren volledig verroest. In '73 kocht ik die Ping set. Met de volledige inhoud daarvan heb ik dat jaar al die triomfen behaald. Ik kon dat doen omdat ik telkens een caddie had. Kort daarna ben ik weer teruggegaan naar 8 stokken. Ik draag nu een hele lichte tas met een houten-1 en -3, de ijzers 3, 5, 6 en 9, een sandwedge en een putter. Ik doe dit omdat er geen caddies meer zijn. Maar dat is niet de enige reden. Bij golf zijn een aantal factoren die je niet kunt leren. Topspelers bij golf onderscheiden zich

Godard van Reede met 'het tasje van Godard van Reede'.

door gevoel voor afstand. Behalve de drive speel ik alle slagen gedoseerd. Een afstand van 150 yards zegt me niets. Ik kan die slag doseren door een beroep te doen op mijn ervaring en inzicht, noem het intuïtie. Daarom heb ik maar een paar stokken nodig. Ik hoef ook minder te aarzelen dan een ander. Bovendien, als je met minder stokken speelt, krijg je ook de kans om met die stokken meer routine te krijgen.'

Werkte de tas ook als intimidatie van de tegenstander? Godard, de hele dag comfortabel op zijn praatstoel gezeten: 'Je imponeert niet met zo'n klein tasje, maar je kunt je er wel door laten onderschatten. In het kampioenschap van Luxemburg was ik eens een hele bezienswaardigheid toen ik daar met 4 stokken speelde. Het heeft één ronde gewerkt, na de tweede ronde lag ik eruit.'

De juiste wedstrijdzenuwen

Godard van Reede is weleens gebrek aan techniek verweten. Die indruk werd waarschijnlijk gewekt door zijn befaamde ingebouwde slice en door zijn voor het oog misschien niet zo elegante stijl. De Engelsman Godwin, die van Godard in de eerste ronde op de Kennemer verloor, bestreed dit. Hij zei: 'Hij ('the old man') heeft juist wel techniek, want van de eerste tee tot en met de laatste green voert hij telkens exact dezelfde slag uit. Er zijn niet veel golfers die dat kunnen'.

Waarmee we aankomen bij de volgende vraag. Zijn reeks van nationale titels overbruggen een periode van 43 jaar. Is de lengte van zijn succes soms te danken aan zijn 'repeating' swing? Godard: 'Nee, dat geloof ik niet. Ik voel het zelf niet al een repeating swing. Niet één slag namelijk is repeating, behalve de drive. Maar naar de green doseer ik alle slag 'op de afstand'. Nog altijd voel ik anders ik regelmatig iets in mijn swing. Dat is wel het beste bewijs dat mijn slag niet repeating is. Wel kan ik terugvallen op m'n oude inside-swing. Maar het zoe blijft, vooral nu ik ouder word. Al is het alleen maar om een oplossing te vinden om rugklachten te voorkomen.'

'Nee, mijn succes moet je eerder zoeken in de mysterieuze eigenschappen van de wedstrijdzenuwen. Soms verloor ik een oefenronde kansloos van iemand en dan won ik van hem in de tweede ronde van het kampioenschap als het erom ging. Dat is iets onbegrijpelijks. Ik had ook vaak het idee dat ik de wedstrijd niet gewonnen had, maar dat de tegenstander de partij verloor had. Ik beschik kennelijk over de juiste wedstrijdzenuwen, een eigenschap die niet veel golfers hebben en die tegelijkertijd onze zeer beperkte groep topspelers verklaart. 'Maar met de juiste wedstrijdzenuwen alleen kom je er natuurlijk niet. Ik had bal-

gevoel en feeling voor afstand, het korte spel en het putten. En ik gebruikte m'n hersens, waardoor ik nooit forceerde. Daar komt bij dat ik op zeer jonge leeftijd ben begonnen en dat ik er vanaf het begin vreselijk door gefascineerd was. Ik werd lange tijd gepasseerd voor het nationale team en dat heeft me de inspiratie gegeven om nog beter te willen worden. Daardoor werd mijn wilskracht groter. Wat de

techniek betreft heb ik mijn swing, voor zo ver mogelijk, altijd zo natuurlijk mogelijk gehouden. Ik deed nooit te ingewikkeld.

'Wat misschien ook heeft meegespeeld, is dat ik altijd onderschat ben. Ik zie er immers niet gevaarlijk uit. Ik had een keer een golfafpraak met de president van de Bank of America Traveller Cheques Corporation. We zouden op St. An-

Uitspraken van Godard van Reede

'Vroeger werden de regels veel strenger geïnterpreteerd. Droppen bijvoorbeeld, dat deed je niet zomaar. Daar kwam heel wat bij kijken.'

'Golfers zouden zich veel meer moeten laten masseren. Vooral de lange mensen van tegenwoordig hebben een kwetsbare rug. Bij het Europees Kampioenschap in Turijn hadden wij de beschikking over een masseur, die permanent in de kleedkamer aanwezig was. Vóór de ronde werden we allemaal gemasseerd en dan gingen we met geweldig soepele spieren de baan in. Het zal wel te duur zijn, maar ons nationale team zou eigenlijk een vaste masseur moeten hebben.'

'Herstellen – de bal op kritieke momenten uit de bunker bij de hole slaan – als je dat kunt, ben je een goede golfer.'

'Ik draag een zo licht mogelijke tas met 8 stokken. Daarmee kan ik overal rechtstreeks naar toe lopen, óók over de green, en ik kan m'n handen in de zakken doen. Heel veel mensen slepen de helft van het aantal stokken voor niks mee. Ze hebben een grote tas en stoppen daar vanzelf steeds meer spullen in die ze niet nodig hebben.'

'Als er een brievenbus aan het eind van de hole zou staan, zou ik er niet heen lopen om een brief te posten. Daar ben ik te lui voor. Met golf is het anders. Je weet nauwelijks dat je loopt, omdat je je telkens bezig houdt met de volgende slag.'

'Ik kan zó veel par's achter elkaar maken, dat de tegenstanders er ziek van worden. En met mooi zomerweer zijn er ook birdies bij.'

'In Nederland wordt een topsporter beschouwd als iemand die niets anders kan. In Amerika wordt een topsporter ook beschouwd als iemand die doorzettingsvermogen en wilskracht heeft. Een bedrijf denkt daar dan ook al gauw: waarom zou hij niet onze top-salesman kunnen worden, en is vervolgens bereid hem een kans te geven.'

Aan de nieuwe pachters van het buffet op zijn club stelde hij zich voor als: 'Van Reede – kijk maar naar de wedstrijdborden aan de muur.'

'Bij het Senioren Kampioenschap is het van belang wie het rustigste geleefd heeft. En ik heb niet zoveel feesten tot 4 uur in de nacht gehad.'

'Toen je jong was en je zei 'Mooie bal' tegen je tegenstander, dan bedoelde je eigenlijk 'die rotvent slaat veel te goed.' Als je ouder wordt meen je het echt.'

'Een kampioen gaat niet de mist in als hij realist blijft.'

'De yips met putten heb ik nooit gehad. Dat komt omdat ik het nooit te belangrijk heb gevonden.'

Over golf in het jaar 2000: 'We hebben een klein land, waar het al vol genoeg is. Het is niet leuk als we straks 2 uur in de rij op de eerste tee moeten staan wachten. Als golf een volkssport wordt, kan het goedkoper. We moeten niet te veel verlangen. Het hoeft niet meteen een grote 18 holes baan te worden. Met 9 holes banen kunnen we al een heel eind komen. Golf kan simpeler dan het tot nu toe gegroeid is.'

'Ik ben altijd onderschat omdat ik er niet gevaarlijk uitzie.'

drews spelen. Hij kwam speciaal over uit Amerika en ik uit Blaricum. Na de ronde zei hij, nog steeds verbaasd: 'Godard, I thought you were a nice guy, but you are not. You are terribly aggressive.'

Gezellige vierballen

Er is het verhaal van de Wedstrijd van de Waarheid, de jaarlijkse wedstrijd van oud-internationals tegen het nationale jeugdteam op de Eindhovense Golf. Godard speelde de laatste partij en het was al bekend dat de oud-internationals hadden gewonnen toen hij de 18e tee opkwam. Zijn teamgenoot Robbie van Erven Dorens bedacht toen de volgende grap: 'Weet je wat, ik loop naar hem toe en zeg dat het gelijk staat en dat het resultaat van hem afhangt. Wedden dat hij de hole dan met een birdie wint . . .'. En zo gebeurde het precies. Godard sloeg z'n approach op een meter van de hole. Onder druk kan hij bijna alles, waarom weet hij zelf niet.

Van Reede rookt als een ketter. Oók op de baan en zelfs tijdens het slaan. Het is een slechte gewoonte, zegt hij, die dateert uit zijn jachtige leven als redakteur-journalist. In contrast daarmee staat het zelfvertrouwen dat hij uitstraalt. Volgens zijn beste golfmaat Frans Wiegers is hij de meest zelfverzekerde golfer na Arnold Palmer. Godard: 'Ja, dat klopt wel. Ik heb nergens last van. Ik ben nooit onder de indruk geweest van belangrijke personen. Daarom heb ik ook zelden gewerkt voor Nederlandse bedrijven. Ik hou niet van buigen.'

Hij kan goed tegen zijn verlies, al komt dat zelden voor. Naast de complimenten

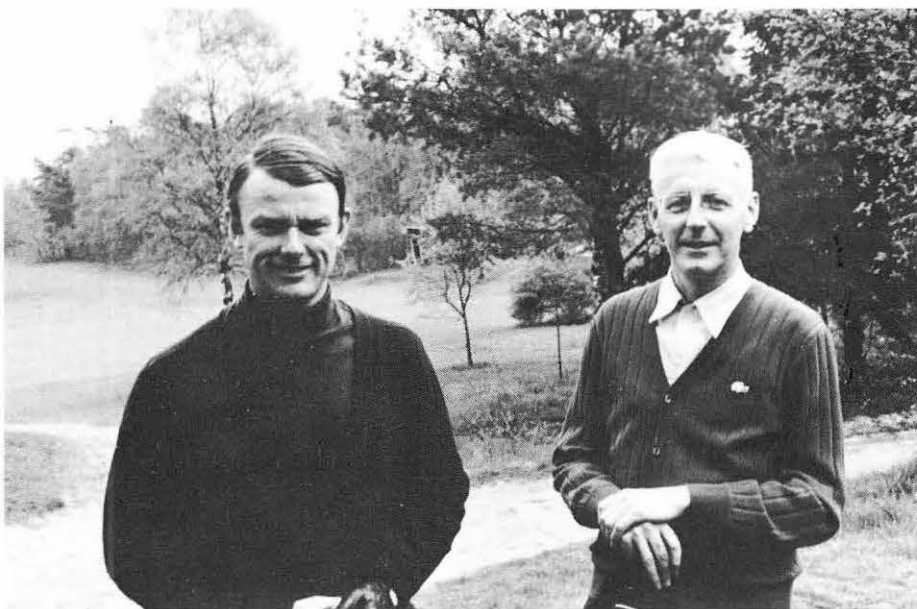
deelt hij dan ook graag een rondje uit. Leen Zwemmer, de huidige caddiemaster van de Kennemer en zijn caddie tijdens zijn internationale overwinning in 1973, acht hij voor een groot deel verantwoordelijk voor zijn triomf. 'Hij was voor mij de perfecte caddie; hij had alle afstanden goed'. Een onverwachte nederlaag tegen een junior op de Keppelse in de competi-

Als spreker bij een senioren-evenement.

Godard op weg naar zijn eerste nationale (jeugd-) titel in 1939.

Michiel Eykman, links, was in 1973 in de finale van het Matchplay Kampioenschap op de Hattemse een van de weinigen die Godard van Reede in dat jaar kon verslaan.

tie zinde hem minder. De jongeman zou de volgende dag een Aanmoedigingswedstrijd spelen en kreeg toen van Godard te horen: 'Vertel het ze maar niet, want ze geloven het toch niet'.

Hij is een selfmade golfer. 'Niemand moest zich met mij bemoeien. Het resultaat daarvan is dat mijn grip niet goed is. Kijk maar: de handen zijn onder elkaar geplaatst, ze overlappen elkaar helemaal niet. Pas veel later hoorde ik dat dit de 'dubbele Schotse grip' heet. Maar mijn lijf heeft de goede proporties voor golf. Ik heb lange armen en mijn swing komt uit mijn lichaam. Ik heb nooit geëfend op een driving-range. Daar was ik te lui voor'.

Op zijn 24-jarige dochter Elsbeth na, die net angstvallig met golf is begonnen, is Godard de enige golfer in huize van Reede. Zijn vrouw Hilda heeft andere interesses (zij brengt o.a. vele uren door achter een groot weefgetouw) en zoon

Jan (14) leeft zich voorlopig nog uit op school. Het fanatisme voor golf heeft bij Godard inmiddels plaats gemaakt voor gezellige vierballen in het weekend. Soms hebben ze na 9 holes geen zin meer (Godard gaat dan gewoon in 34 of 35 uit) en gaan dan bridgen of biljarten in het clubhuis. We kunnen ons dat goed voorstellen na zo'n lange 'staat van dienst'. Hij is de enige golfer in ons land die jeugdkampioen, nationaal kampioen, internationaal kampioen en seniorenkampioen is geweest.

Vroeger schreef hij regelmatig stukjes in dit blad. Hij deed dat in de stijl die reacties oproepen met de aanhef 'Geachte Snoodaard van Reede.' Hij hoopt op vervroegd pensioen en heeft al laten doorschemeren tegen die tijd weer van zich te laten horen. Wie weet met een hickory pen.

Eb.

Meisjes Top-20

Het lijstje met namen dat hieronder staat afgedrukt is samengesteld door de Meisjes-commissie van de NGF. Met enige trots vestigt de commissie er de aandacht op dat het peil, hoewel zeer langzaam, stijgende is. Moest vorig jaar tot handicap-17 gegraven worden om de beste 20 meisjes te noemen, in 1983 hebben de eerste 22 al handicap-15. De cijfers tussen haakjes zijn de plaatscijfers en handicaps van vorig jaar.

1. (2) Pamela Rijks (Hattem)	4 (6)
2. (4) Marjan de Boer (Lauswolt)	5 (7)
(4) Barbara van Strien (Rosendaal)	5 (7)
(4) Karin Wachters (Eindhoven)	5 (7)
5. (7) Sabine Carp (Kennemer)	6 (9)

6. (—) Sandra van Rinkhuizen (Twente)	7 (18)
(8) Aleid Schreuder (Lauswolt)	7 (9)
8. (12) Steffie Swinkels (Geysteren)	8 (12)
9. (10) Mette Hageman (Rosendaal)	9 (11)
(14) Elianne Maassen (Wittem)	9 (15)
11. (—) Astrid Hollander (de Pan)	10 (—)
(9) Francine Strumphler (Kennemer)	10 (10)
13. (18) Emille Eschauzier (Rosendaal)	11 (16)
14. (20) Marceline van Cappellen (Kennemer)	13 (17)
15. (—) Caroline van Doorne (Eindhoven)	14 (25)
(—) Quirine Hooft Graafland (Rotterdam)	14 (25)
(20) Barbara Naarding (Nrd-Nederlandse)	14 (17)
(—) Jiska Rijswijk (Noordwijk)	14 (18)
19. (—) Katie de Bruine (Noordwijk)	15 (28)
(—) Pia Meijer (Amsterdam)	15 (20)
(14) Monique Visser (Noord-Nederlandse)	15 (15)
(14) Eva vander Voort (Keppel)	15 (15)